

KULTURA nerada

Ne znam kako se vama čini, dragi moji čitaoci, ali sam svakim danom sve ubjeđenija da živimo u jednom šizofrenom ambijentu u kojem se ono što je normalno tretira kao nenormalno, a ono što je nenormalno, ladno (rekao bi Balašević...) stavlja u kontekst normalnog. E sad, širok je dijapazon oblasti u kojima bi se data tvrdnja dala elaborirati, ali kako se mi, jel'da, bavimo biznisom, red je držati se zadatih okvira, tj. biznisa...

Helem, da li je normalno ili nenormalno 24 sata lamentirati nad sudbinom radnika (ovdje naprosto moram biti malo šira: mislim, dakle, na raznorazne nosioce javnih funkcija, ili bolje rečeno tzv. budžetske direktore i političke likove koji neumorno daju izjave sućuti prema teškoj sudbini radnika, a mediji ih neumorno prenose u prvom, drugom, trećem *Dnevniku*... koliko zaboga tih dnevnika uopće ima??? Plus *Federacija danas* i *Srpska danas*...) Ono što ni prvi, dakle, ti budžetski direktori i političke face, kao ni ni drugi, dakle, mediji, ni u kom slučaju neće reći, spomenuti, pitati/odgovoriti jeste ustvari vrlo jednostavno pitanje: kako danas definirati radnika?

Je li to onaj čiko/teta o kojima smo učili u školama, a ako ćemo pravo, veliki dio nas i u životu oko nas, koji su na posao išli na vrijeme, pošteno i odgovorno radili svoj posao, pauzu koristili u zadatim okvirima, a odlazak na bolovanje sa indignacijom odbacivali.... Ili su to mladi lavovi/lavice koji su fakultete završavali po šumama i gorama (naime, ako niste znali veliki dio akademskog života u BiH dešava se na nekim sokocima, kiseljacima, gradiškama i tako dalje i tako bliže...), a koje od posla koji bi trebali raditi najviše zanima plaća, dodaci, godišnji odmor i bonusi.... I da ne zaboravim, pristup *Facebooku*...

I moram priznati da sam, unatoč sistemskom morenju mene kao gledaoca, slušaoca, čitatelja od strane medija i unatoč sistemskom morenju mene kao građanina od strane budžetskih direktora i političkih likova svih vrsta i dimenzija, odgovor – smislen, pametan i zasnovan na iskustvu – dobila potpuno na drugoj strani, što, odmah naglašavam, ne umanjuje njegovu univerzalnu vrijednost za sve države bivše nam zajedničke domovine. Naime, emisija na *RTS-u (Radiotelevizija Srbije)* koja se bavila stanjem ekonomije u državi, a koju gledam skoro redovno, imala je gosta, slengovski rečeno, jakog privrednika koji je u jednom trenutku, kada su mu dodijala pitanja voditeljke o krivici države...i opet o krivici države... u nekoliko rečenice rekao ono nad čim se lamentira do besvijesti.

“Nije problem u radnicima, problem je u neradnicima.... Srbiji nedostaje radnika, ali radnika u punom kapacitetu te riječi. Ljudi koji će svoj posao raditi čestito i pošteno, u skladu sa svojim znanjem, vještinama i mogućnostima. Mi danas imamo sijaset mladih koji imaju završene fakultete, ali koji ne znaju da rade... Oni nisu naučili da rade, a cjelokupan sistem, od roditelja pa nadalje ih ohrabruje u potpuno pogrešnoj stvari -važno je kao završiti fakultet, uglaviti se u neko preduzeće i to je to... A što ne znaju raditi, ne žele raditi pa to i nije važno. Važno je da imaju fakultet!!! Iskreno ću vam reći da dnevno primam 30 molbi za posao i da one koji potiču sa nekih fakulteta u Srbiji ni ne pročitam, jer znam koliko vrijede. Država je obavezna da stvori ambijent, a radnici su obavezni da rade,” otprilike su riječi koje je izgovorio pomenuti privrednik.

Zvuči li vam ovo poznato??? Koliko u svojoj okolini znate ljudi za koje biste opisujući ih rekli, u afirmativnom smislu, da su veliki radnici??? Jednog, dvojicu, pet ili nijednog... Ali zasigurno znate njih sijaset sa završenim fakultetom koji su na birou za zapošljavanje i svakodnevno more sve oko sebe o državi u kojoj se ne prepoznaje njihov “fakultetski genij”. I kada igrom slučaja upadnu u neku firmu u kojoj se radi, pobjegnu čim prije, sa sve svojom fakultetskom diplomom. E, takvih ja znam i previše... **B**

Aida Delić,
glavna i odgovorna urednica